

Ved Sigfreds begravelse den 12. dec. 2003

Selv om alle varslerne var der forud for fars død, håber og tror man jo til det sidste. En meget aggressiv lungebetændelse og fire dage i respirator er jo ikke nemt for en gammel mand på 85 at komme sig over – og det gjorde han så heller ikke.

Men efter at han var kommet ud af respiratoren, havde vi nogle gode dage. Vi besøgte ham søndag formiddag (hans sidste dag), og da vi skulle gå sagde vi ”farvel, god bedring og ha’ det godt!”

Selv sagde han med et stort glimt i øjet, mens han så rundt på alle instrumenterne: ”Jeg tror jeg bliver her! Der er jo nok heller ikke plads til mig i bilen”.

Den bemærkning siger meget om, hvordan fars forhold til sygdom var. Når man ringede og spurgte hvordan han havde det, sagde han som regel: ”Det går meget godt”, og men man kunne godt høre at det var en sandhed med modifikationer. Og hvis det var rigtigt slemt sagde han: ”Det kunne da være bedre!”. Han prøvede med andre ord at holde fanen højt, og jeg skulle i hvert fald ikke mærke, at han var ”nede” og ej heller skulle han være til besvær.

Man kan godt have haft en lidt anden oplevelse af far og mor. Jeg har tit hørt folk sige, at ”det jo måtte være svært med al den sygdom”. Det var det også! – men der var jo også alle de andre gode oplevelser. Den fik vi i den nære familie – og I andre nok ikke i samme grad.

Lad mig nævne fødselsdage og juleaftener, som jeg ved både Norma, Lone og vi selv havde det rigtigt hyggeligt med. Det blev vel til omkring 20 stykker eller noget i den retning.

I de sidste par år efter mors død havde vi jo også far med til ”søndagsmiddag” hos Susanne. Som regel ringede jeg og spurgte, hvad han skulle den aften, og han svarede: ”Jo, han var inviteret til middag hos en ung dame; om jeg ville være hans chauffør?” Og det ville jeg jo gerne, for vi skulle tilfældigvis samme sted hen.

Og Susannes mad var noget han kunne li’; også selv om det var tillavet efter alle mulige forskellige orientalske opskrifter.

Barndom

Mange her i dag kender jo især far fra barndom og ungdom. Peter og jeg havde jo den glæde at interviewe ham om de tider for nylig, og fik der genopfrisket nogle hændelser:

Da det nye stuehus på Lille Østergård blev bygget, og hele familien boede i hestestalden et halvt år!

Eller da han som 19-årig blev lokket til at ride på en ”remonte” (ikke-tilredet hest) – og Erna var lige ved at blive løbet over ende af hesten.

Far var vist lidt af en ”bandit” som dreng, for en dag fik han af spanskrøret i skolen. Han var sammen med en flok løbet hen til Lille Gullestrup i spisefrikvarteret. Men da de vendte hjem, sank humøret i flokken jo nærmere de kom skolen, for skolegården var tom. Og da man så bankede ydmygt på døren, måtte man forklare sig – og så vankede der af spanskrøret.

Eller den gang far var med til en nytårsaften at hejse en WC-spand op i en nabos flagstang.

Forlovelse og bryllup

Når man taler om far – er hans livsforløb jo tæt knyttet til mors. De har haft et meget nært forhold hele livet – på godt og ondt.

Jeg ved ikke, hvornår far mødte mor første gang, men der går en historie om, at mor kom på Lille Østergård og solgte tyttebær. Begge var da omkring 12 år. Sigfred sad og læste lektier med hovedet dybt bøjet ned i bøgerne. Og Magda fik øje på sin sheik.

Jeg vil gætte på, at det var mor, der greb fat i far. I hvert fald blev de forlovede den 20. oktober 1939 – 20-21 år gamle.

Brylluppet stod den 29. december 1942 - den strenge krigsvinter. Sigfred havde allerede da arbejdet et halvt år ved DSB på Fyn, og han havde bedt om fri til sit eget bryllup. Men det kunne han ikke få uden selv at betale for det!!

Da brylluppet var overstået blev flyttevognen læsset, og nytårs-morgen 1943 drog de af sted i en forrygende snestorm.

Banearbejder i Marslev

På Fyn havde far arbejde ved DSB på banestrækningen mellem Odense og Nyborg. Her foregik mange ubehagelige ting under krigen. Tyskerne havde en ildkamp med modstandsfolk – og kuglerne fløj ind under tagstenene på første salen i det lille banearbejder-hus.

Men det var også her, at far fik konstateret den ryg sygdom – morbus bechterew, som sendte ham indendørs væk fra skinnearbejdet.

Efter krigen flyttede mor og far til Borup på Midtsjælland, hvor far blev banevogter.

Vridsløselille og Brøndbyvester

I 1952 flyttede de så til Vridsløselille – det nuværende Albertslund. Her flyttede de ind i et rigtigt ”ledvogterhus”, som lå dejlig tæt på arbejdet, men også tæt på støj og os fra de store damplokomotiver.

I 1963 kom S-toget til Albertslund, og ledvogterhuset blev revet ned. Far og mor købte huset på Hedegrænsen i Vesterled. Det var et velholdt og velbygget hus med en stor have, som også blev plejet og passet. Og der blev bygget overdækket terrasse og senere carport – og garagen fik nyt tag.

Og far flyttede fra trinbrættet Vridsløselille til S-stationen Albertslund. Her fik han langt flere kontakter med de rejsende end på trinbrættet; og han blev hurtigt en kendt og skattet medarbejder – altid med en frisk bemærkning og et venligt smil. Far var også glad for sit arbejde.

I mange år var fars transportmiddel en knallert – to gode Velo Solex'er blev købt – også én til mor. Og vejen til Albertslund kunne hurtigt tilbagelægges, hvad enten det var på vej derud klokken halv fem om morgenen – eller på vej hjem klokken 1-2 stykker om natten.

Senere tog far i en sen alder – 50 år – kørekort. Det var jo herligt at familien nu fik denne mulighed. Selv lykkedes det mig, da jeg fik kørekort et par år senere, at gøre bilen ude af stand til at køre. En diode i strømfordeleren var hoppet af, da jeg i lidt for høj fart passerede et vejbump. Og far lurede noget, da jeg blev bugseret hjem med Falck. Heldigvis var der jo ikke sket noget særligt.

Gurli og Susanne

Da Gurli og Susanne var kommet ind i familiens liv, var vi ofte på besøg på Hedegrænsen. Og far kørte os som regel hjem til Bredager. Men hvis Susanne ikke selv var gået i gang med at synge, skulle ”bedstefar” altid lige høre, om han ikke kunne få en lille sang på turen.

Også Charlotte havde han et godt tag på. Han var jo selv lidt af en stædig rad, men en dag, hvor Charlotte som 5-årig stampede i gulvet og sagde: ”Nej det vil jeg ikke!” – stampede far igen, og sådan stod de lidt, indtil Charlotte ikke kunne lade være med at grine. Sådan kan man også klare problemerne.

Motion og cykelture

Da far og mor senere flyttede til Nygårds Plads, fik bilen som oftest lov til at stå i carporten. For far syntes at motion var sundt. Lange cykelture blev det til i omegnen, og Avedøre gadekær var et af de foretrukne mål for køreturen.

Det med cykelturene blev han i øvrigt ved med til for omkring et år siden, men efter han var fyldt 80, følte han ikke, at sikkerheden på cyklen var i orden. Så han ønskede sig en cykelhjelm til fødselsdag – jeg tror det var da han fyldte 82.

I de sidste års tid nåede han kun ud på kondicyklen – men det kan fortælle, hvor mange kilometre han har kørt.

De seneste år med mor

Mor havde jo meget at slås med. Det værste var hendes Parkinson, som vel kan betegnes som en langsomt fremadskridende død. Far hjalp hende så godt han kunne i mange år, men når han skulle

hjælpe hende flere gange om natten og selv skulle op og slå en streg, var der ikke meget tid tilbage til søvn.

Det var derfor nødvendigt, at der blev søgt en plejehjemsplads til mor. Mor havde vist svært ved at tilgive far, at han ikke ville flytte med, og selv havde far mange samvittigheds kvaler over, at ikke gjorde det.

Desværre fik mor jo ikke lang tid på plejehjemmet – og far blev alene.

Jeg er sikker på, at det var en stor lettelse for ham, at mor endelig fik fred. Men det var også et stort savn for ham ikke at have hende mere. Langt større end han magtede at fortælle om.

Han sagde en af de sidste dage han levede, at hvis nogen troede, at der ikke var mere kærlighed mellem ham og mor, kunne de godt tro om. De havde elsket hinanden – lige til det sidste.

Den slags følelsesmæssige udmeldinger var sjældne fra ham. Måske havde han det lidt svært med følelser – uden dog at han kunne siges at være en knudemand.

Men de sidste par dage lukkede han meget op for posen. Jeg tror han vidste, hvor det bar hen, så han sørgede for at få sagt de ting han havde på hjerte.

Og han havde et meget stort hjerte over for sine nærmeste.